

[Kultur](#)

Konst

Tusch doppad i humor och finurlighet

15 oktober 2022 06:00

Ann Lingebrandt ser en lekfull samling konstnärer inta den 18:e teckningstriennalen i Landskrona.

Text:

[Ann Lingebrandt](#)

Det här är en recension. Analys och värderingar är skribentens egna.

Maud Strandqvists "Pyramider" och "Glömda skatter" ingår i teckningstriennalen på Landskrona konsthall. Bild: Ann Lingebrandt

FAKTA

Teckningstriennalen

Svart på vitt, 18:e teckningstriennalen. Landskrona konsthall, t o m 20/11.
Ann Lingebrandt är konst- och litteraturkritiker på kultursidan.

Ett luddigt svart frågetecken på vit tygbotten. Sari Huczkovskis nåltovning fungerar som rena illustrationen av den fråga som infinner sig på den jurybedömda samlingsutställningen "Svart på vitt" på Landskrona konsthall: vad är egentligen en teckning?

Teckningstriennalen har valt att tolka begreppet i vid bemärkelse och i stort sett alla tekniker – utom kameran – är tillåtna så länge man håller sig borta från färglådan. Här finns det mesta, från den klassiska kolskissen till kopparplåtsetsning, collografi, broderi och tjärpappsmontage. Längst bort från föreställningen om en teckning på papper ligger nog helsingborgaren Anwer Al-Chalabis algoritmiska trådkonst, där självaste Mona Lisa tonar fram ur ett virrvarr av tunna svarta trådar, fästa på spikar.

Helsingborgaren Anwer Al-Chalabis algoritmiska trådkonst framkallar självaste Mona Lisa. Bild: Ann Lingebrandt

Att teckningstriennalen har tuffat på i ett halvt sekel – det här är den artonde upplagan – innebär att man fått se konsttrenderna komma och gå medan blyertspennan bestått. Den länge rätt förbisedda konstformen har uppvärderats ordentligt på senare år och numera kan man utbilda sig i sådant som ”teckning i det narrativa fältet”. Ändå ligger tyngdpunkten i Landskrona konsthall på äldre konstnärer – det är fler utställare som är födda på 30-talet än på 90-talet.

Med tanke på att drygt hälften av de konstnärer som sökte har antagits får man säga att triennalen håller en hyfsat hög nivå. Här finns en hel del teckningskunniga amatörer och man hade kunnat tänka sig en strängare sällning, men även om det blir väl många husdjursporträtt – inte minst hundar – bidrar detta också till en kul brokighet.

Kirstie Ekelunds "Boplats". Bild: Ann Lingebrandt

Att det vimlar av just djur på utställningen hänger ihop med ett annat dominerande stråk: lekfullheten. Allt som oftast har tuschen doppats i humor och finurlighet. Som Ylva Lunds lätt surrealistiska kvinnor som dyker och metar bland fåglar och firrar. Eller Kirstie Ekelunds tätt tecknade djungelvarelser i en sagovärld någonstans mellan Henri Rousseau och vildingarnas skapare Maurice Sendak.

Hos Lars Agger bidrar elefanter och valar till en drömsk cirkuskänsla, Elisabet Linna Persson låter humlelika flygfän tumla omkring i ett kompakt kolmörker, Jenny Holmgren Myrdahl placerar en potentiell grodprins på fingret. Hanna Ivy Iveslatts korpar över fjälltoppar är däremot snarare allvarsamma ödessymboler i ett fascinerande detaljrikt blyertsalster som ger prov på hur en teckning kan rymma lager på lager av berättelser.

Hanna Ivy Iveslätts "Love story". Bild: Ann Lingebrandt

Bland de mer nedtonade och stämningmättade inslagen återfinns årets stipendiat Magnus Petersson. Hans vintriga stadslandskap i blandteknik vibrerar av en ödslig stillhet. Träd, gatlyktor och snöfläckar framträder i en grådaskig skymning, återgiven med några breda penselstreck. Bilderna framstår som förrädiskt enkla, men med precisa detaljer som gör att man sugas in i scenen.

Jag får väl inte någon riktigt stor wow-upplevelse på årets "Svart på vitt", snarare en mängd små aha-intryck. Men det ligger till viss del också i genrens natur: teckningen är den figurativa konstens samtidigt mest grundläggande och anspråkslösa uttryck. Och – det blir tydligt i Landskrona konsthall – uppenbarligen också ett folknöje.

- [Kultur](#)
- [Konstrecensioner](#)